

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **A. K.**, státní příslušník Ukrajiny
zastoupený advokátem Mgr. Janem Lipavským
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, IČ 00007064
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 12. 2022, č. j. CPR-39734-3/ČJ-2022-930310-V234 a ze dne 22. 12. 2022, č. j. CPR-39734-4/ČJ-2022-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2022, č. j. CPR-39734-3/ČJ-2022-930310-V234, se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2022, č. j. CPR-39734-4/ČJ-2022-930310-V234, se zamítá.
- III. Návrh na zkrácení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se odmítá.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadená rozhodnutí

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím ze dne 27. 10. 2022, č. j. KRPE-76978-32/ČJ-2022-170022-SV (dále jen „*rozhodnutí o vyhoštění*“), rozhodl dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), o správním vyhoštění žalobce s dobou neumožnění vstupu na území států Evropské unie v délce 3 let, neboť žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a současně opakovaně porušoval právní předpis.
2. Dále správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí o vyhoštění uvedl, že počátek doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví od okamžiku, kdy žalobci uplyne doba stanovená k vycestování. Uvedl dále, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování. Počátek doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, která bude stanovena postupem dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Do doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.
3. Proti rozhodnutí o vyhoštění podal žalobce odvolání, žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2022, č. j. CPR-39734-3/ČJ-2022-930310-V234, rozhodnutí o vyhoštění změnil tak, že vypustil výrok rozhodnutí o tom, že počátek doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví od okamžiku, kdy žalobci uplyne doba stanovená k vycestování. Ve zbylé části rozhodnutí o vyhoštění potvrdil.
4. Správní orgán I. stupně dále rozhodnutím ze dne 27. 10. 2022, č. j. KRPE-76978-33/ČJ-2022-170022-SV (dále jen „*rozhodnutí o nákladech správního řízení*“), uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení o správním vyhoštění částkou ve výši 1 000 Kč se lhůtou splatnosti 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, neboť žalobce řízení vyvolal porušením své povinnosti pobývat na území ČR pouze s platným oprávněním k pobytu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2022, č. j. CPR-39734-4/ČJ-2022-930310-V234, odvolání zamítl a rozhodnutí o nákladech správního řízení potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce napadl v záhlaví označená rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v rozhodném znění (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo jen „*s.ř.s.*“) ve spojení s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Navrhl, aby soud zrušil obě napadená rozhodnutí včetně prvostupňových rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce také dle § 65 odst. 3 s.ř.s. navrhl, pro případ, že by soud dospěl k závěru, že opatření správního vyhoštění lze v souzené věci uložit, aby soud rozhodl o neuložení správního vyhoštění.

6. Žalobce v žalobě namítl nepřezkoumatelnost obou napadených rozhodnutí. Napadená rozhodnutí jsou nezákonná, postup správního orgánu je nepředvídatelný, v rozporu se zásadami správního řízení, zejména se zásadou dobré správy, legitimního očekávání a materiální pravdy. Došlo také k porušení zásad správního trestání, zejména zásady *in dubio pro reo*. V návaznosti na nesprávné rozhodnutí o vyhoštění je také nesprávné rozhodnutí o nákladech správního řízení.
7. Žalobce nesouhlasí s tím, že by nesplnil povinnost opustit území ČR stanovenou mu výjezdními příkazy a pobýval zde bez platného oprávnění k pobytu. Vycestoval totiž do Polské republiky, kde se zdržoval po předmětnou dobu, což řádně doložil oznámením o udělení čísla PESEL v Polsku ze dne 4. 4. 2022, pracovní smlouvou ze dne 26. 4. 2022 uzavřenou s polským zaměstnavatelem a potvrzením o založení bankovního účtu v Polsku ze dne 4. 4. 2022. Zjištění správního orgánu, že žalobce doposud nezažádal v Polsku o jakékoli pobytové oprávnění a žádné mu nebylo vydáno, neprokazuje, že žalobce z území ČR nevycestoval. Skutečnost, že žalobce nemá ve svém pase vyznačené přechodové razítko, je způsobena tím, že nevycestoval mimo území schengenského prostoru, ale mimo území ČR. Pokud měl správní orgán na základě doložených listin pochybnosti o tom, že žalobce území ČR opustil, pak měl žalobce vyzvat k doložení dalších listin a poučit jej, jakým způsobem a jakými doklady má toto prokazovat. Ostatně žalobce o to v průběhu řízení požádal. Správní orgány mohly kontaktovat zaměstnavatele žalobce v Polsku s dotazem.
8. Dle žalobce je opatření, které bylo žalobci uloženo, nepřiměřené. Vyhoštění nebylo třeba nezbytně nutně ukládat z hlediska veřejného zájmu, pro jehož ochranu bylo rozhodnutí o něm vydáno. Případným porušením právních předpisů nebyla páchána žádná trestná činnost, na území ČR žalobce přicestoval na základě platného víza. Žalobce také poukázal na to, že je třeba vážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodněných napadených rozhodnutích a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Poukázal na to, že v žalobě jsou obsaženy totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích.
10. Žalobce v replice setrval na žalobních tvrzeních. Zdůraznil, že z České republiky vycestoval do Polské republiky, jak mu bylo uloženo dřívějšími rozhodnutími.

IV. Posouzení věci soudem

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s., § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

13. Žaloba není důvodná.

IV.a. Zjištění ze správního spisu

14. Ze správního spisu se podává, že žalobce vstoupil na území států Evropské unie dne 27. 1. 2022 přes Ukrajinско-Polskou hranici, a to s platným biometrickým pasem vydaným Ukrajinou, avšak bez víza. Dne 31. 1. 2022 byl žalobce kontrolován v Pardubicích, bylo zjištěno, že nesplňuje požadavky stanovené opatřením Ministerstva zdravotnictví před zavlečením infekčního onemocnění ze zahraničí, proto mu byl udělen výjezdní příkaz. Dále byla žalobci příkazem na místě uložena pokuta za přestupek dle § 156 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť při pobytové kontrole nepředložil doklad o cestovním zdravotním pojištění.
15. Při pobytové kontrole provedené dne 11. 5. 2022 v Pardubicích bylo zjištěno, že žalobce již není oprávněn k pobytu na území schengenského prostoru, neboť došlo k překročení doby 90 dní během období 180 dnů ve smyslu § 18 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 4 odst. 1. a přílohou II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení č. 2018/1806“). Jelikož tedy pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, byl žalobci opět udělen výjezdní příkaz. Dále byla žalobci příkazem na místě uložena pokuta za přestupek dle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu.
16. Při pobytové kontrole provedené dne 27. 8. 2022 v obci Rozhovice bylo opět zjištěno, že žalobce na území ČR pobývá, aniž disponuje jakýmkoli oprávněním k pobytu. Téhož dne zahájil správní orgán I. stupně řízení o vyhoštění. V rámci svého výsledku žalobce uvedl, že po udělení prvního výjezdního příkazu odcestoval do Polska, kde pracoval. Po pěti měsících se vrátil do ČR, kde si chtěl zažádat o dočasnou ochranu. Správní orgán mu sdělil, že ji nedostane. Dostal znovu výjezdní příkaz, za tři nebo čtyři dny odjel zpět do Polska, kde dva měsíce pracoval. Dva měsíce před poslední pobytovou kontrolou šel společně se svou rodinou (manželkou a jejich dvěma nezletilými dětmi) žádat o dočasnou ochranu v ČR. Rodina ji dostala, ale žalobce ne, neboť mu bylo řečeno, že má již udělené dva výjezdní příkazy a musí si tedy zažádat o vízum za účelem strpení. Žalobce pak odjel zpět do Polska. Tam byl 14 dní a 24. 8. 2022 se vrátil do ČR.
17. Žalobce v průběhu řízení zaslal správnímu orgánu vyjádření ze dne 2. 9. 2022, argumentace obsažená v tomto vyjádření, týkající se skutkové stránky věci, je totožná se žalobní argumentací. K vyjádření žalobce přiložil tři dokumenty, označené shora ve shrnutí žalobní argumentace, kterými dokládá, že své povinnosti stanovené výjezdními příkazy splnil.
18. Správní orgán I. stupně poté zjistil, že žalobce nebyl a není od 27. 1. 2022 držitelem platného oprávnění k pobytu v Polsku a ani neměl a nemá v Polsku podánu žádost o jeho vydání. Správní orgán I. stupně dále obdržel závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce, podle něhož vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné.

19. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí o vyhoštění, kde shrnul výše uvedené, tj. dosavadní pobytovou historii žalobce na území ČR a skutečnosti, pro které byly naplněny důvody pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. Uvedl, že žalobcem předložené dokumenty prokazují toliko to, že se žalobce zdržoval ve dnech 4. 4. 2022 a 26. 4. 2022 na území Polska, navíc v době, kdy k tomuto pobytu byl s ohledem na dosud nevyčerpanou délku bezvízového styku oprávněn. Správní orgán I. stupně také popsal kritéria, kterými se řídil při stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. S ohledem na stanovisko Ministerstva vnitra nestanovil ve výroku dobu k vycestování žalobce.
20. V odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím žalobce znovu uvedl tytéž argumenty jako ve svém vyjádření ze dne 2. 9. 2022. Namítl nepřezkoumatelnost prvostupňových rozhodnutí a nepřiměřenost uložené doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území států Evropské unie. Poukázal na to, že jej měl správní orgán vyzvat k doložení toho, že území ČR opustil a zdržoval se v Polsku.
21. Žalovaný potom v napadených rozhodnutích shledal prvostupňová rozhodnutí přezkoumatelnými. Zdůraznil skutečnosti, pro které byly naplněny zákonné důvody pro vyhoštění žalobce. Zabýval se též skutečnostmi, pro které lze dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, považovat za přiměřenou. Konstatoval, že správní orgán I. stupně dostatečně zjišťoval pobyt žalobce v Polsku.

IV.b. Přezkoumatelnost napadených rozhodnutí

22. Žalobce námitku nepřezkoumatelnosti uvedl osamoceně bez toho, aby ji dále rozvinul, resp. uvedl konkrétní tvrzení, jež by bylo přímo svázáno s pochybením správních orgánů ve smyslu nedostatku přezkoumatelnosti. Soud konstatuje, že žádné z napadených rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost ani netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.).
23. Výrok rozhodnutí o vyhoštění odpovídá zákonné úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů [§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“)]. Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění i navazujícího napadeného rozhodnutí, která tvoří jeden celek, jako podklady pro rozhodnutí byly aplikovány žalovaným i správním orgánem I. stupně v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok správního orgánu I. stupně o uložení vyhoštění se souvisejícími výroky. Odůvodnění jednotlivých výroků má soud za dostatečné. Žalovaný se vypořádal se všemi stěžejními odvolacími námitkami žalobce. Ani rozhodnutí o nákladech správního řízení včetně navazujícího napadeného rozhodnutí nemá soud za vnitřně rozporné či nesrozumitelné a jeho odůvodnění za jakkoli nedostatečné.

IV.c. Rozsah přezkumu napadených rozhodnutí

24. Žalobní námitky musí být uvedeny přímo v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Uvedení žalobních námitek v žalobě nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání, a to proto, že odvolací námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím (proti rozhodnutím

správního orgánu I. stupně), než která jsou předmětem přezkumu soudem (rozhodnutí žalovaného). K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, a ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07).

25. Pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazia Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný. Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti, která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle Evropského soudu pro lidská práva nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

26. V daném řízení týkajícím se žalobce soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, účastnit se na řízení, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Účelem soudního přezkumu tak je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd.
27. Skutečnost, že správní (odvolací) orgán rozhodne tak, že návrhu či tvrzením žadatele, resp. účastníka řízení, nevyhoví, není výrazem nerespektování práv žalobce. Dle ustálené judikatury platí, že samu okolnost, že soud (zde je namístě uvést správní orgán) nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

28. Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněními žalobou napadených rozhodnutí odkazovat na tato odůvodnění [k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47].

IV.d. Splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění

29. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4. a 9. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
30. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
31. Podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2018/1806 státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
32. Podle přílohy II nařízení č. 2018/1806 osvobození od vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů vydaných Ukrajinou v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO).
33. Na tomto místě soud předně uvádí, že zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů dosahuje takové úrovně, že o skutkovém stavu neexistují žádné důvodné pochybnosti. Jakékoli další dokazování (ať již v řízení před správními orgány nebo v řízení před soudem) by bylo nadbytečné. Soud proto na skutkové závěry správních orgánů (které byly shrnuty i v tomto rozsudku výše) jako na správné a úplné odkazuje a ztotožňuje se s nimi. Stejně tak se soud zcela ztotožňuje s právním hodnocením věci ze strany správních orgánů a opět na jejich závěry odkazuje. K věci samé považuje soud (s ohledem na shora popsané principy soudního přezkumu) za vhodné uvést pouze následující.
34. Žalobní body se shodují s obsahem odvolání a též s obsahem vyjádření žalobce, které zaslal správnímu orgánu I. stupně v průběhu správního řízení. Soud by mohl připustit věcný a obsažný přezkum v rozsahu žalobních bodů v případě, že by se žalovaný s těmito námitkami řádně nevypořádal. Z obsahu napadených rozhodnutí se však podává, že žalovaný již ve fázi svého rozhodování měl možnost a současně povinnost se vypořádat s tvrzeními (námitkami) žalobce, které byly vzneseny jak ve správním, tak i v soudním řízení. Žalovaný své povinnosti dostal pečlivě a beze zbytku.
35. K žalobní námitce, že žalobce opustil území ČR na základě výjezdních příkazů a pobýval tak v Polsku, což dle jeho tvrzení bylo v průběhu řízení z jeho strany doloženo potvrzením o přidělení čísla PESEL, pracovní smlouvou a potvrzením o zřízení bankovního účtu, soud zdůrazňuje, že je v souzené věci stěžejní, že žalobce a) pobýval minimálně od 27. 8. 2022 na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl

oprávněn a b) na území ČR opakovaně porušil právní předpis. Tím došlo k naplnění důvodů pro vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4. a 9. zákona o pobytu cizinců.

36. Skutečnost pod bodem a) žalobce ani konkrétní námitkou nezpochybňuje. Bylo zjištěno, že žalobce nedisponoval ke dni provedení poslední pobytové kontroly jakýmkoli pobytovým oprávněním na území ČR. Od okamžiku svého vstupu na území Evropské unie byl oprávněn k pobytu na území ČR pouze dle § 18 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 4 odst. 1. a přílohou II nařízení č. 2018/1806. Žalobce byl tedy oprávněn k pobytu na území ČR po dobu 90 dnů od vstupu na území Evropské unie. Tato doba uplynula dne 27. 4. 2022, neboť na území Evropské unie vstoupil dne 27. 1. 2022. Ze správního spisu je zjevné, že žalobce od 27. 1. 2022 až do dne provedení poslední pobytové kontroly území schengenského prostoru neopustil, nepočala tedy běžet nová doba 90 dnů, po kterou by byl k pobytu na území ČR oprávněn. Žalobce tedy ke dni poslední pobytové kontroly pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců.
37. Skutečnost pod bodem b) je dána na základě toho, že žalobce opakovaně porušil zákon o pobytu cizinců. Žalobce spáchal přestupek dle § 156 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, když při pobytové kontrole dne 31. 1. 2022 nedoložil cestovní zdravotní pojištění. Dále dne 11. 5. 2022 spáchal přestupek dle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, když pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu. Ze správního spisu vyplývá, že za oba přestupky byla žalobci uložena pokuta příkazem na místě. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce se popsaných jednání dopustil opakovaně, konkrétně když dne 27. 8. 2022 bylo znovu zjištěno, že pobývá na území ČR bez oprávnění k pobytu a též nepředložil doklad o cestovním zdravotním pojištění. Nadto patrně opakovaně porušil povinnost ohlásit policii do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území ČR místo svého pobytu ve smyslu § 93 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (str. 6 rozhodnutí o vyhoštění). Vyhoštění z důvodu opakovaného porušení právního předpisu na území ČR lze mít s ohledem na četnost jednání žalobce a opakovaný neoprávněný pobyt na území ČR za přiměřené porušení právními předpisy stanovených povinností ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců.
38. Z hlediska naplnění důvodů pro vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4. a 9. nemá vzhledem k uvedenému otázka splnění povinností stanovených výjezdními příkazy, resp. otázka délky jednotlivých pobytů žalobce na území Polska, takový význam, jaký jí žalobce připisuje. Zásadní naopak je, že žalobce opakovaně neoprávněně na území ČR pobýval a dopustil se na území ČR zmíněných jednání, kterými porušil zákon o pobytu cizinců. Proto je nedůvodná námitka, že správní orgány měly žalobce vyzvat k doložení dalších podkladů ohledně skutečnosti, že území ČR opustil či že se měly obrátit na tvrzeného zaměstnavatele žalobce v Polsku s dotazem. Z téhož důvodu nedošlo ani k porušení zásady materiální pravdy.
39. K délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR, soud konstatuje, že vymezení této doby se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, které lze podrobit soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Soud ověřil, že uvedená doba byla vymezena v rámci zákonného rozpětí. Z rozhodnutí

správních orgánů jednoznačně vyplývá, jakými úvahami a kritérii se správní orgány řídily při vymezení této doby (zejm. přihlédly k osobě žalobce, jeho spolupráci v průběhu řízení a oproti tomu k opakovanému porušování právních předpisů ze strany žalobce na území ČR, zejména k opakovanému nesplnění podmínek pobytu na území ČR). Postup správních orgánů byl tedy zcela v souladu se zákonem. Správní orgány při vymezení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nevybočily z mezí správního uvážení ani jej nezneužily, napadené rozhodnutí tedy není nezákonné z důvodu nepřiměřenosti vymezené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

40. Žalobce v žalobě bez bližších podrobností v podstatě tvrdil, že veřejný zájem na jeho vyhoštění nepřesahuje zájem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Žalobce v průběhu svého výslechu sdělil, že je zdravý, s ničím se v Evropské unii neléčí. V ČR pracuje u společnosti Chládek a Tintěra, není však na území ČR držitelem živnostenského oprávnění, nikdy na území ČR nevykonával samostatnou výdělečnou činnost. Na území ČR si žádné kulturní nebo společenské vazby nevybudoval. Nic zde nevlastní. Nenachází se na území Evropské unie v pozici dlužníka či věřitele. Správní orgán I. stupně dále zjistil, že na území ČR pobývá manželka žalobce a jejich dvě nezletilé děti, všichni na základě dlouhodobých víz za účelem dočasné ochrany s platností od 27. 7. 2022 do 31. 3. 2023. Soud má v dané věci za stěžejní, že žalobci nevznikla v důsledku rozhodnutí o vyhoštění přímá povinnost vycestovat z území Evropské unie ani z území ČR a nemohlo tak dojít k přímému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49). Jak bylo shora uvedeno, správní orgán I. stupně obdržel závazné stanovisko Ministerstva vnitra, že vycestování žalobce není možné. Tato skutečnost byla uvedena v rozhodnutí o vyhoštění a žalobci vznikl ze zákona nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu na území ČR (srov. § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Správní orgány proto správně uzavřely, že rozhodnutí o vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
41. Soud z uvedených důvodů neshledal porušení základních zásad správního řízení ze strany správních orgánů. Žalobce konkrétně namítal pouze porušení zásady materiální pravdy, jejíž porušení soud vyvrátil výše. Pokud jde o tvrzené porušení ostatních základních zásad správního řízení, vytčených žalobcem, žalobce nijak nespecifikoval, v čem by jejich porušení mělo spočívat. Soud proto na takto koncipovanou námitku mohl žalobci poskytnout pouze tuto obecnou odpověď. Dále soud konstatuje, jde-li o námitku porušení zásad správního trestání, zejména zásady *in dubio pro reo*, že v dané věci o trestání nejde. Jedná se o přezkum administrativního opatření v podobě správního vyhoštění, u něhož by bylo možné uvažovat o aplikaci zásady *in dubio mitius*, tedy v případě pochybností postupovat mírněji (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Azs 174/2016-34). V souzené věci však pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu či výkladu relevantních právních předpisů nevznikly.
42. Rozhodnutí o vyhoštění včetně navazujícího napadeného rozhodnutí lze považovat za zákonné, přiměřené a respektující zásadu individualizace. S ohledem na to, že žalobce v žalobě, pokud jde o rozhodnutí o nákladech správního řízení, namítl toliko to, že jde o rozhodnutí nezákonné, protože je nezákonné rozhodnutí o vyhoštění, konstatuje soud, že rozhodnutí o nákladech správního řízení a navazující napadené rozhodnutí nezákonné není. Žalobce vyvolal správní řízení porušením své právní povinnosti ve smyslu § 79 odst.

5 správního řádu, když porušil opakovaně svou povinnost pobývat na území ČR pouze s platným pobytovým oprávněním.

IV.e. K návrhu na moderaci

43. Pokud jde o návrh žalobce na upuštění od uložení správního vyhoštění dle § 65 odst. 3 s.ř.s., soud uvádí následující.
44. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil správní trest za přestupek, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
45. Jak již bylo shora uvedeno, rozhodnutí o správním vyhoštění nemá povahu správního trestání, neboť jde o preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, nikoli o sankci trestní povahy. Ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. upravující moderační právo správních soudů přitom jako jednu z podmínek pro své uplatnění stanoví, že přezkoumávaným správním rozhodnutím došlo k uložení trestu. Dikce § 78 odst. 2 s.ř.s. tedy nepřipouští možnost jeho aplikace na rozhodnutí o správním vyhoštění cizince (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 3 Azs 78/2017-45, a ze dne 6. 11. 2019, č. j. 6 Azs 149/2019-42).
46. Návrh na moderaci správního vyhoštění je tedy dle soudního řádu správního nepřípustným návrhem. Soudu proto nezbylo, než tento návrh odmítnout jako návrh nepřípustný dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

V. Závěr a náklady řízení

47. Soud ze všech vyložených důvodů shledal žalobu proti napadeným rozhodnutím nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I., II.). Návrh na moderaci správního vyhoštění je nepřípustný, proto jej soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. (výrok III.).
48. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 21. únor 2023

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce